

rigsministeren, og som udredes af Sparekassen. — *Under Standsningen* er Bestyrelsen berettiget til at modtage og kvittere for de Renter og andre Beløb, som i denne Tid skulle indgaa til Kassen. Enhver Indbetaling til Kassen skal ske portofrit til Kassens Hovedkontor. Udbetaling maa — foruden til Afholdelse af Kassens løbende Udgifter — i denne Tid kun ske til saadanne Haandpanthavere, som i Tilfælde af Konkurs vilde kunne have gjort sig betalte uafhængig af Boet. — Fordringer paa Kassen ifølge Sparekassebog eller af nogen som helst anden Art, der ere erhvervede ved Overdragelse efter den 8. September 1908, kunne ikke benyttes til *Modregning* mod Kassens Krav.

Sparekasselovens § 8, 1. og 2. Stk. er saalydende: „Har en Sparekasse ikke blot tabt sin Reservefond, men ogsaa paa draget sig et saadant Underskud, at der mangler Dækning for 5 pCt. af Indskydernes Tilgodehavende, skal Sparekassensinspektøren, naar Underskudet erkendes af Sparekassens Bestyrelse, være beføjet til at standse en saadan Sparekasses Virksomhed. Stiller Bestyrelsen Sikkerhed for Underskudet og denne godkendes af Indenrigsministeren, bortfalder Standsningen, i modsat Fald bliver Sparekassen at overgive til Konkursbehandling“. — Den 9. September 1908 standsedes den sjællandske Bondestands Sparekasse, efter at dens Formand, Geheimkonferensraad Alberti, Dagen forud havde meldt sig til Politiet for Bedrageri og Falsk bl. a. med Hensyn til Sparekassens Midler. Idet nu Regeringen ikke kunde anse det for forsvarligt, at der, forinden det fornødne Overblik kunde have over Kassens Status, blev truffet nogen endelig Afgørelse af Spørgsmaalet om, „paa hvilken Maade og i hvilket Omfang Staten eventuelt vilde kunne træde hjælpende til for at mildne de ved Kassens Standsning foraarsagede alvorlige Følger saavel for Indskyderne som for Kassens Laantagere“, samt i Betragtning af, at det under Hensyn til det anførte „vil være af overvejende Betydning for Kassen at tilvejebringe den nødvendige Frist til, at der i Ro vil kunne søges hidført en for de interesserede efter Omstændighederne tilfredsstillende Løsning“ fremkom Regeringen med et Forslag om at give Kassen for Tiden indtil 1. April 1909 et „Moratorium“ overfor samtlige dens Kreditorer. I Landstingets Udvalgs Betænkning udtales det, at „en saadan Undtagelse fra den gældende Lovgivnings Bestemmelser kan ikke andet end vække Betænkelighed, og det er derfor ej heller uden Ængstelse fra flere Sider i Udvalget, at man er gaet med hertil. Man har imidlertid ment, at Forholdene i det her foreliggende Tilfælde dog ere saa-